Yttrande från Ekonomiska och sociala kommittén om "Offentlig upphandling"

(96/C 212/03)

Den 4 juli 1995 beslutade Ekonomiska och sociala kommittén, i enlighet med arbetsordningens artikel 23.2, att utarbeta ett yttrande om "Offentlig upphandling".

Sektionen för industri, handel, hantverk och tjänster, som ansvarat för beredningen av ärendet, antog sitt yttrande den 8 maj 1996. Föredragande var José Ignacio Gafo Fernández.

Vid sin 336:e plenarsession den 29-30 maj 1996 (sammanträdet den 29 maj 1996) antog Ekonomiska och sociala kommittén följande yttrande med 108 röster för, 1 röst emot och med 3 nedlagda röster.

1. Inledning

1.1. Den bästa utvärderingen av den offentliga upphandlingens betydelse har gjorts av Cecchini, som skrivit en rapport om kostnaden av att misslyckas med att fullborda den inre marknaden. Denna rapport utarbetades 1985 och uppskattade den offentliga upphandlingen till 530 000 miljoner ecu per år, vilket motsvarar 15 % av EU:s BNP. Endast 2 % av samtliga offenliga upphandlingavtal tecknades med företag från andra medlemsstater. Detta kan tyda på en brist på "gemenskapifiering" och på att det återstår mycket att göra på detta område. De undersökningar som kommissionen håller på att utarbeta tycks dessutom peka på att den statliga sektorn står för cirka 30 % av den totala offentliga upphandlingen, lokala och regionala organ för 25 % och att offentliga och privata företag står för återstående 45 %.

1.2. För att få bukt med denna situation har Europeiska unionen sedan 70-talet byggt upp en omfattande lagstiftning för att den offentliga upphandlingen skall kännetecknas av insyn och icke-diskriminering. Lagstiftningen har alltid skett genom direktiv och grundar sig sedan 1986 på artikel 100a.

1.3. Det är viktigt att definiera den offentliga upphandlingen som lyder under dessa bestämmelser. Den kan definieras som ett avtal beträffande upphandling av bygg- och anläggningsarbeten, varor och tjänster med en enhet inom den statliga, regionala eller lokala förvaltningen, eller med privata företag när dessa ansvarar för att utföra tjänster av allmänekonomiskt intresse, i enlighet med fördragets artikel 90, och som därmed är att jämställa med offenlig verksamhet.

1.4. Det var helt nödvändigt att välja direktivet som rättsligt instrument, eftersom gemenskapens lagstiftning för offentlig upphandling skall integreras och detta är ett område som är särskilt känsligt ur myndigheternas synvinkel. Gemenskapens bestämmelser måste anpassas till varje enskild medlemsstat. Valet av direktiv har dock även lett till ett antal problem:

— Förseningar med överföringen av direktiven till nationell lagstiftning, vilket innebär särskilda problem på regional och lokal nivå.

— Olika tolkningar i de olika medlemsstaterna när det gäller gemenskapsdirektivens förpliktelser.

1.5. Den 15 april 1994 undertecknade Europeiska unionen ett nytt avtal om offentlig upphandling parallellt med att GATT:s Uruguay-runda avslutades. Det nya avtalet innebar bland annat ändrade tröskelvärden, till vilka EU måste anpassa sig. Kommissionens förslag till direktiv (KOM(95) 107) avsåg att genomföra denna anpassning. Kommittén yttrade sig den 5 juli 1995 [1].

1.6. Gemenskapens lagstiftning kan delas in i två typer av direktiv:

— Direktiv för offentlig upphandling av bygg- och anläggningsarbeten, varor och tjänster (villkor för en minsta harmonisering).

— Direktiv för hur reglerna skall efterlevas, som möjliggör tre olika åtgärder: provisoriska åtgärder (t ex verkställigheten av av ett olagligt beslut om upphandling skjuts upp), åtgärder som ogiltigförklarar upphandlingen samt åtgärder som ger berörda leverantörer rätt till skadestånd.

Det måste göras åtskillnad mellan de direktiv som tillämpas rent allmänt och direktiven som antogs under en andra fas och som omfattar de "undantagna" branscherna (vatten, energi, transport och telekommunikation). De sistnämnda direktiven skiljer sig från de förra i vissa hänseenden, t ex när det gäller definitionen av

[1] EGT nr C 256, 2. 10. 1995.

den upphandlande myndigheten, lägsta tröskelvärden, tekniska specifikationer samt villkor för publicering, konkurrens och kontraktstilldelning.

1.7. All offentlig upphandling är naturligtvis inte så omfattande att dessa regler måste tillämpas. Följande tröskelvärden, som ändrats i enlighet med GATT-avtalet, har därför fastställts:

— Upphandling av bygg- och anläggningsarbeten: 5 000 000 ecu.

— Avtal för varor och tjänster: 130 000 ecu för statliga myndigheter, 200 000 ecu för övriga offentliga organ som omfattas av de allmänna direktiven och mellan 400 000 och 600 000 ecu för de undantagna branscherna.

Alla tröskelvärden är exklusive moms och justeras i ecu vartannat år.

1.8. Åtgärder vidtas på fyra fronter för att försöka öka insynen och undanröja diskrimineringen av företag från andra medlemsstater:

— Publicering av upphandlingen: Krav på publicering med angivande av sista förfallodag i EGT och i ett datasystem till vilket det går att få tillträde "on-line", tex TED (Tender Electronic Data) databank.

— Upprättande av tydliga villkor i upphandlingsförfarandet: Obligatoriska tekniska krav och gemenskapsnormer skall användas eller, om dessa saknas, nationella normer som är lätt tillgängliga för företag från andra länder. Dessa normer skall grunda sig på en ordning som tydligt definieras i de omnämnda direktiven (strävan efter att förbjuda användandet av tekniska normer för att begränsa eller snedvrida konkurrensen). Insynen är även viktig när det gäller själva upphandlingsförfarandet (öppet, selektivt eller förhandlat) och kriterierna vid anbudsurvalet.

— En urvalsprocess som kännetecknas av insyn: Urvalsprocessen skall grunda sig på ovanstående kriterier och på publicering. I förekommande fall skall man motivera varför ett visst anbud inte antagits. Detsamma gäller åtgärderna för certifiering (intyg) av insynen i processen för kontraktstilldelning.

— Prövning i efterhand: Detta kan ske genom prövning av Europeiska kommissionen, eventuellt efter anmälan från ett företag som anser sig ha blivit diskriminerat. Tvister skall även kunna bilaggas vid de nationella domstolarna eller vid EG-domstolen i Luxemburg.

1.9. Under de senaste åren har kommittén haft tillfälle att yttra sig om dessa förslag till direktiv [1]. Yttrandena kan sammanfattas på följande sätt:

1.9.1. Kommittén pekar på de praktiska svårigheterna med att upprätta en rättslig ram för att öppna det offentliga upphandlingsområdet för konkurrens och föreslår att man skall övervaka situationen och justera direktiven efter de erfarenheter som görs.

1.9.2. Kommittén anser det vara nödvändigt att förbättra insynen när anbudsavtalen tecknas och anbuden väljs ut. Kommittén betonar verkställighetsdirektivens övergripande betydelse. Kommittén ställer sig dock tveksam till om lägre tröskelvärden eller en utvidgning av kravet på statistisk information kan kompensera de ytterligare administrativa kostnader som blir fallet. Kommittén uppmärksammar också behovet att förbättra de små och medelstora företagens möjlighet att få tillträde till denna upphandling.

1.9.3. Kommittén efterlyser även ett flexibelt tillvägagångssätt för att formulera tekniska krav när man anlitar entreprenörer i ett upphandlingsförfarande, så att man kan hitta en balans mellan en eventuell snedvridning av konkurrensen och behovet av att fastställa precisa krav.

2. Utvärdering av den aktuella situationen

2.1. Det finns inga exakta uppgifter om antalet offentliga upphandlingskontrakt som är helt öppna för fri konkurrens från företag i hela gemenskapen, eller om denna upphandlings ekonomiska betydelse. Eurostat har börjat arbeta med denna fråga, men detta arbete har enligt tillgängliga uppgifter blivit försenat. Europeiska kommissionen förfogar över vissa uppgifter som visar på ett mycket stort antal kontrakt av denna typ (med de byråkratiska problem som detta medför) och deras makroekonomiska betydelse.

2.2. Kommittén vill fortfarande påpeka att denna brist på statistisk insyn, som beror på medlemsstaternas ovilja att sammanställa och lämna ut dessa uppgifter,

---

[1] — Kommitténs yttrande av den 25 mars 1992 om samordning av upphandlingsförfarandet för enheter som har verksamhet inom vatten-, energi-, transport- och telekommunikationssektorerna, EGT nr C 106, 27. 4. 1992.
— Kommitténs yttrande av den 25 mars 1992 om offentlig upphandling av bygg- och anläggningsarbeten, EGT nr C 106, 27. 4. 1992.
— Kommitténs yttrande av den 22 oktober 1992 om offentlig upphandling av bygg- och anläggningsarbeten, EGT nr C 332, 16. 12. 1992.
— Kommitténs yttrande av den 22 oktober 1992 om offentlig upphandling av varor, EGT nr C 332, 16. 12. 1992.

är en av orsakerna till att det är svårt att få en uppfattning om problemets omfattning, vilket är en nödvändig förutsättning för att den inre marknaden skall fullbordas.

2.3. Ett effektivt öppnande av det offentliga upphandlingsområdet kommer inte enbart att innebära att den inre marknaden fullbordas på ett effektivt sätt, utan även en ansenlig kostnadsminskning, som i vissa fall kan vara mycket betydelsefull, för de offentliga organ som måste följa dessa direktiv i sin upphandling av bygg- och anläggningsarbeten, varor och tjänster. Ett av den ekonomiska och monetära unionens krav är lägre budgetunderskott. Kommittén anser det vara lämpligt att framhäva att en ökad effektivitet i användningen av de offentliga medlen kan vara ett värdefullt bidrag i detta hänseende.

2.4. Man får inte heller blunda för konsekvenserna för arbetsmarknaden av att det offentliga upphandlingsområdet öppnas för konkurrens. Detta får inte leda till en försämrat skydd för arbetstagarna i något land, vilket ställer ökade krav på medvetenhet när det gäller villkoren för underentreprenörer och tillhandahållandet av tjänster från företag hemmahörande i tredje land. Ett första steg i detta avseende, positivt om än otillräckligt, togs av ministerrådet, som efter flera års debatt antog en gemensam ståndpunkt om förslaget till direktiv om gränsöverskridande underentreprenader (för grupper av arbetare).

2.5. Ett effektivt öppnande av det offentliga upphandlingsområdet kräver i första hand en ändrad inställning hos de upphandlande enheterna. Dessa måste se de absoluta samhällsfördelarna av ökad konkurrens och större effektivitet när man genomför offentliga bygg- och anläggningsarbeten eller köper varor och tjänster till ett lägre pris, men med samma garantier i fråga om kvalitet och pålitlighet.

2.6. Europeiska kommissionen har vid flera tillfällen vidtagit rättsliga åtgärder mot förseningar i överföringen av gemenskapslagstiftningen till nationell lagstiftning och mot otillräckliga eller felaktiga tillämpningar av lagen hos myndigheter i medlemsstaterna.

2.7. EG-domstolen i Luxemburg har utfärdat ett flertal domar och bilagt ett stort antal tvister i samband med vad som nämns ovan. Rättspraxis börjar nu ta form och skulle kunna användas för att påskynda tidigare tvister, särskilt de som bilagts hos de nationella domstolarna. De huvudsakliga slutsatserna från domarna kan sammanfattas enligt följande:

— Direktiven är direkt tillämpliga, även om direktivet inte har omvandlats till nationell lag eller om den nationella lagstiftningen inte har anpassats i enlighet med de allmänna principerna som fastställts i dessa direktiv (mål 10/76).

— Principen om lika behandling av alla anbudsgivare (mål 243/89).

— Begränsning av undantag och avvikelser från dessa direktiv, särskilt med hänvisning till det förhandlade anbudsförfarandet vid upphandling av bygg- och anläggningsarbeten samt varor (mål 194/88).

— Förbud mot orättvist eller omotiverat gynnande av regionala eller lokala företag (mål 21/88).

— Förbud mot att begränsa tillträdet till anbudsförfarandet för en grupp av företag utan sakliga skäl (mål 272/91).

— Förbud mot användning av omotiverade eller oproportionerliga arbetsmarknadskriterier vid tilldelning av anbud, t ex anställning av långtidsarbetslösa (mål 10/76) eller invandrad arbetskraft av bestämd nationalitet (mål 113/89).

— Skyldighet att i förväg publicera information om ett anbudsförfarande, förutom vid oförutsedda händelser eller när skälen motiveras av att "situationen är mycket brådskande" (mål 24/91).

— Tillträde till anbudsförfarandet för ett företag som är kopplat till en företagsgrupp, även om det förstnämnda företaget saknar utrustning eller resurser att utföra arbetet (mål 389/92).

2.8. Europeiska kommissionen har inrättat två rådgivande kommittéer för offentlig upphandling. En kommitté består av medlemmar från de olika medlemsstaternas förvaltningar och den andra kommittén är sammansatt av representanter från arbetsmarknadens organisationer. Dessa kommittéers arbete består i att ge kommissionen råd om tillämpningen av direktiven i fråga samt att verka som drivkraft och referenspunkt på nationell nivå.

2.9. Den s k Molitor-gruppen presenterade fem rekommendationer om offentlig upphandling i sin rapport från juni 1995 om en förenklad lagstiftning och förvaltning i Europeiska unionen. Dessa är följande:

— Överföringen av direktiven till nationell lagstiftning skall ske inom den angivna tidsperioden.

— Direktivens målsättning att förenkla tillträdet till marknaderna för offentlig upphandling får inte ändras av nationella bestämmelser som begränsar detta tillträde direkt eller indirekt.

— Direktiven skall kunna ersättas med en samling tydligt definierade principer, om nödvändigt med stöd av en förordning, för att man skall kunna förhindra att det uppstår skillnader mellan medlemsstaterna och för att främja insynen. (Detta förslag förkastades uttryckligen av Europeiska kommissionen på grund av juridiska hänsynstaganden och det

politiskt mindre lämpliga i att genom en förordning begränsa medlemsstaternas flexibilitet att anpassa gemenskapens normer efter verkligheten i varje land).

— Medlemsstaterna skall garantera att sanktionerna som tillämpas vid överträdelse av gemenskapens regler för offentlig upphandling skall tillämpas lika i hela gemenskapen.

— Samtidigt som man bör behålla principen att publicera anbudsförfarandet för projekt i sin helhet, bör man i större utsträckning använda sig av nationella eller internationella underentreprenörer, för att små och medelstora företag lättare skall kunna delta i anbudsförfarandet.

2.10. Kommittén håller på att utarbeta ett yttrande om förfarandet vid certifiering och om ömsesidigt erkännande av nationella specifikationer och normer. Kommittén anser därför att man så vitt det är möjligt bör påskynda antagandet av gemenskapsnormer, vilket bör utgöra en centralt metod för att begränsa eventuella snedvridningar i den offentliga upphandlingen när man tillämpar nationella normer eller särskilda branschnormer från ett bestämt land.

2.11. Inom ramen för den offentliga upphandlingen anser kommittén att underentreprenad är ett sätt att organisera arbetet, som framför allt är kopplat till specialiseringsaspekterna när arbetet utförs. I det sammanhanget tänker man sig en speciell plats och roll för de små och medelstora företagen.

Man bör emellertid hålla i minnet att det inom själva underentreprenadsektorn har hänt att man kringgått arbetskontrakt och säkerhetsnormer. I samband med detta tar kommittén tillfället i akt att rekommendera rådet att göra medlemsländerna uppmärksamma på att lagar och arbetskontrakt måste följas inom denna viktiga sektor av ekonomisk verksamhet.

2.12. ESK har noterat att nationella sammanslutningar har upprättats i ett antal medlemsstater med syftet att underlätta tillämpningen av principerna för offentlig upphandling ([1]). ESK stöder helhjärtat dessa initiativ, eftersom de kan bidra både till informationsspridning och ökad öppenhet samt till att de personer som ansvarar för den praktiska tillämpningen av dessa principer får mer fortbildning.

3. Grundläggande hinder för ett effektivt öppnande av det offentliga upphandlingsområdet

3.1. För att kontrastera problemen med tillämpningen av dessa direktiv, både hos de upphandlande organen och de enheter som tilldelas upphandlingskontraktet, och för att göra en effektiv utvärdering av direktivens kostnadseffektivitet, anordnade kommittén ett antal offentliga utfrågningar i Düsseldorf och Bonn i december 1995. I dessa utfrågningar deltog representanter från olika offentliga förvaltningar i Tyskland (federal nivå och delstatsnivå) samt olika arbetsmarknadsorganisationer som tillämpar gemenskapsnormerna i fråga. Resultaten från dessa offentliga utfrågningar har varit oerhört användbara, både när det gäller den juridiska problematiken och ur de upphandlande myndigheternas och leverantörernas synvinkel, men även i den direkta tillämpningen av lagstiftningen.

3.2. Kommittén har utarbetat en enkät som en fortsättning på dessa offentliga utfrågningar och för att bekräfta de åsikter som kommit till uttryck. Denna enkät har skickats till ett stort antal arbetsmarknadsorganisationer som arbetar med offentliga upphandlingsfrågor. Även om det totala antalet inkomna svar (cirka 80) endast kan betraktas som delvis representativt, kan man ändå se ett mönster bland svaren som gör det möjligt att fastställa ett antal allmänna hinder. Kommittén noterar att Europeiska kommissionen håller på att genomföra en undersökning som baserar sig på ett stort antal frågeformulär med största möjliga garantier för vetenskaplig tillförlitlighet. Kommittén välkomnar detta initiativ och hoppas bli informerad om resultaten via Observationsgruppen för den inre marknaden.

3.3. De inkomna enkätsvaren avslöjar att nästan alla som omfattas av anbudsförfarandet känner till att en nationell lagstiftning tillämpas i denna fråga, men att det finns betänkligheter i fråga om systemets kostnadseffektivitet. Det gäller främst de aktuella tidsgränserna, de kostnader som är förknippade med språkliga hinder samt systemets administration.

3.4. De huvudsakliga hindren sammanfattas nedan. Bilden är inte heltäckande, men uppdelningen har gjorts enligt objektiva kriterier.

3.5. *Problem med hänsyn till olika lagstiftningsaspekter och tillämpningen av lagstiftningen*

— Övergångsperioden som direktiven medger för vissa medlemsstater.

([1]) Forum Öffentliches Auftragswesen (Forum ÖA) e.V.
Gustav-Heinemann-Ufer 84-88
D-50968 Köln

Associazione "Verso l'Europa"
Via S. Bartolomeo - Pal Vitelli
I-06012 Città Di Castello (PG)

The Association for Regulated Procurement (ARP)
Windsor House
Temple Row
GB-Birmingham B2 5LF

Nederlandse Vereniging voor Aanbestedingsrecht
Postbus 75505
NL-1070 AM Amsterdam

Asociación Española de Contratación Pública y Regulada
Maria De Molina, 44
E-28006 Madrid

ESB (Forum on Public Procurement in Ireland, FPP)
27, Lower Fitzwilliam Street
IRL-Dublin 2.

— Förseningar när det gäller att överföra direktiven till nationell lag. Särskilda problem kan uppstå på regional och lokal myndighetsnivå. Direkt tillämplighet på offentliga företags och liknande organs verksamhet.

— Gemenskapslagstiftningen har i vissa fall inte överförts till nationell lagstiftning i tillräcklig utsträckning.

— Motstånd hos nationella, och i synnerhet lokala, myndigheter mot att uppfylla lagstiftningens normer för offentlig upphandling.

— Specifika problem i samband med verksamheter som anses nödvändiga för rikets säkerhet eller liknande.

— Översynen av tröskelvärdena. Problem på grund av växelkursfluktuationer.

3.6. *Problem i samband med upphandlingsförfarandet*

— Brist på enhetliga tekniska normer (på gemenskapsnivå, nationell och sektoriell nivå) för anbudsförfarandets urvalsprocess samt normer för den utvalda leverantörens åtaganden.

— Godkännande av företag och certifiering av anbudens kvalitet.

— Insyn i fråga om kriterierna för utvärdering av anbuden.

— Insyn och icke-diskriminering vid fastställande av anbudsförfarandet (öppet, selektivt eller förhandlat).

— Uppdelning av enhetliga kontrakt i mindre projekt för att undvika de lägsta tröskelvärdena som föreskriver ett anbudsförfarnde i gemenskapen.

— Tillämpning av de arbeträttsliga bestämmelser som gäller för det land där anbudsförfarandet sker och för de länder där de utvalda leverantörerna är hemmahörande.

3.7. *Problem vid publicering av upphandlingsförfarandet*

— Standardisering av publiceringen.

— Alltför snäva tidsmarginaler för publicering i EGT.

— De berörda företagen, särskilt små och medelstora företag, skall ha tillgång till dessa uppgifter och i synnerhet till databaser som innehåller denna information.

— Allmänna problem när det gäller underentreprenörsavtal, som är en organisationsform som framför allt motiveras av behovet av specialisering vid arbetets utförande.

— Upprättande av begränsade förteckningar vid selektivt eller förhandlat anbudsförfarande.

— Svårigheter för små och medelstora företag att få tillträde till dessa upphandlingsförfaranden på tillfredsställande villkor.

— Allmänna sekretessproblem för företagen.

3.8. *Problem vid tilldelning av anbud*

— Insyn och en korrekt tillämpning av kriterierna för tilldelning av anbuden i överensstämmelse med de kriterier som upprättats för anbudsförfarandet.

— Motivering till att ett anbud inte antagits (problem med företagssekretessen).

3.9. *Problem vid prövning av om direktiven efterlevts*

— Intensifiering och förstärkning av Europeiska kommissionens kontroll och information.

— Den nationella domstolarnas och EG-domstolens roll. De berörda företagens rätt att väcka talan och inrättandet av ett rättsligt organ i denna fråga.

— Beslutens tillämplighet: förebyggande åtgärder, reparation av skadan och sanktionssystem.

— Brist på en harmoniserad ram för sanktioner och de nationella myndigheternas olika förhållningssätt när reglerna för offentlig upphandling inte efterlevs.

4. Konkreta idéer för att förbättra tillämpningen av systemet för offentlig upphandling i Europeiska unionen

4.1. Ett antal idéer om de olika åtgärder som bör genomföras kan urskiljas ur enkätsvaren. Dessa är följande:

4.2. Av högsta prioriet är att alla medlemsstater bör fullborda det nationella lagstiftningsarbetet när det gäller tillämpnigen av direktiven om offentlig upphandling. I de fall då överföringen till nationell lagstiftning inte gjorts på ett tillräckligt enhetligt sätt bör lagarna anpassas till den gemensamma anda som präglar gemenskapens lagstiftning.

4.3. Denna förstärkning av lagstiftningen och av dess praktiska genomförande bör föreskrivas i varje ändring av den nuvarande gemenskapslagstiftningen. Den bör eventuellt också grunda sig på erfarenheter som gjorts efter det att systemet tillämpats i sin helhet under flera år.

4.4. Man bör undersöka om det är lämpligt att intensifiera de utbildningsprogram som finansieras av Europeiska kommissionen. Dessa skulle kunna kanaliseras genom varje lands arbetsmarknadsorganisationer för att medvetandegöra och förbereda personal både hos de upphandlande myndigheterna och i företagen.

Särskild vikt bör fästas vid de små och medelstora företag som är intresserande av att delta i den offentliga upphandlingen.

4.5. Man bör utnyttja de strukter som finns i olika medlemsstater för att inrätta sammanslutningar och forum för att främja den offentliga upphandlingen. Dessa bör bland annat ha till uppgift att utveckla utbildningsprogram i denna fråga och att tjäna som referenspunkt på nationell nivå, för att man skall kunna lösa problem med tolkningen av medlemsstaternas och gemenskapens lagstiftning.

4.6. Man bör utveckla nya alternativ och förfaranden för att förbättra publiceringen av meddelanden om upphandling, exempelvis genom en förbättring av tillgången till och den elektroniska spridningen av dessa meddelanden, och den interna certifieringen av processens överskådlighet (intyg). Ett effektivt deltagande av små och medelstora företag i den offentliga upphandlingsprocessen bör även främjas genom att det inrättas "europeiska ekonomiska intressegrupperingar", som antingen skall lyda under nationella förordningar eller gemenskapsförordningar.

4.7. Man bör precisera kriterierna för tillämpningen av tekniska normer, som anpassats till kriterierna beträffande olika myndighetsnivåer som föreskrivs i direktiven. Detta bör ske genom ett meddelande från kommissionen.

4.8. Man bör intensifiera samarbetet i denna fråga mellan Europeiska kommissionen och de nationella myndigheterna å ena sidan och de olika forumen för offentlig upphandling å andra sidan, för att påskynda en förändring av den allmänna inställningen när det gäller förvaltningen av den offentliga upphandlingen. Detta kommer även att underlätta arbetet med att identifiera de hinder som kan förekomma och att hitta lösningar på dessa problem samt att garantera offenliga organ på lokal eller regional nivå tekniskt stöd när de skall påbörja det anbudsförfarande som omfattas av direktiven.

4.8.1. Kommittén anser att det bör vara en mycket viktig uppgift för kommissionen att på nytt lansera den rådgivande kommittén bestående av representanter från de europeiska arbetsmarknadsorganisationerna. Även de nödvändiga nationella sammanslutningarna bör etableras officiellt. Kommissionen kan på så sätt få in förslag från de upphandlande myndigheterna, som samtidigt får dela med sig av sina farhågor och prioriteringar.

4.9. Man bör uppmana medlemsstaterna att skapa ett nationellt organ som, med standardiserade kriterier som grund, skulle kunna samla in information på nationell nivå om den offentliga upphandlingens betydelse och omfattning samt överlämna denna information till Europeiska kommissionen inom en lämplig tidsperiod.

Bryssel den 29 maj 1996.

Ekonomiska och sociala kommitténs

ordförande

Carlos FERRER